

Lluís Albert, un home apassionat

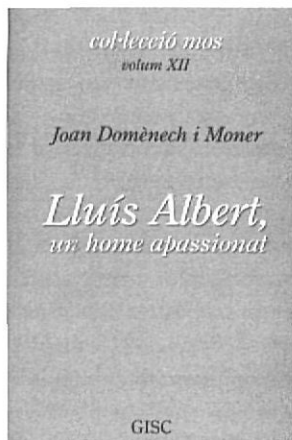
DOMÈNECH I MONER, Joan.

**Lluís Albert,
un home apassionat.**

Col·lecció Mos, volum XII.
GISC, Girona, 2001. 376 p.

La figura de Lluís Albert i Rivas és força atípica dins el món musical de les comarques gironines i, per extensió, de tot Catalunya. Ho és perquè, tot i que ha fet de la música, i més concretament de la sardana, la seva professió, la seva obra abraça molts altres terrenys, com ara les lletres, la musicologia i la composició. A tall d'exemple: el fet de tocar un instrument, que és generalment l'única raó de ser de la majoria de músics professionals, per a ell ha estat una eina més en el treball de creació amb els trets culturals del nostre país, que té en la sardana un dels seus estendards més distintius.

Nascut l'any 1923 a Barcelona, fill d'una família arrelada a l'Escala (fou nebot i fillol de l'escriptora Caterina Albert), i malgrat que va realitzar els seus estudis a la capital catalana, la seva producció està íntimament vinculada a l'Empordà. El seu llegat ha estat prolífic: com a musicòleg ha publicat un extens nombre d'articles sobre la història de la sardana (especialment controvertit fou el llibre *Contra la falsa sardana*, on l'autor es lamentava de la moda de ballar els *arts* amb els braços baixats), la música popular o els compositors catalans dels segles XIX i XX. També ha estat col·laborador i director de múltiples formacions, com ara orquestres

professionals i corals amateurs, compositor, conservador i difusor de l'obra de Víctor Català, etc.

La biografia que en fa Joan Domènech parteix d'una mútua i llarga relació d'amistat amb el músic escalenc; l'autor enfoca el seu treball des de l'admiració cap al biografat, una admiració que es deixa albirar en cada paràgraf. Estructurat per capítols (cada un dedicat a un aspecte concret de les diverses facetes de Lluís Albert: la infantesa, l'instrumentista, el compositor, el patriota, l'home, etc.), el llibre és un repàs exhaustiu i perfectament ordenat dels textos, noms, llocs i dates que formen part del seu currículum, inclouent-hi tota mena de detalls del seu desenvolupament cronològic i el seu tarannà vivencial. L'escriptura de Joan Domènech és del tot adient al tema que l'ocupa: puntual i entenedora, fàrcida també d'un estil marcat per la complicitat afectiva. El text va acompanyat, a més, per un bon nombre de fotografies de les etapes vitals del compositor (algunes potser innecessàries, a judici de qui subscriu).

A part dels fets biogràfics pròpiament dits, el llibre resulta interessant en diferents capítols perquè permet resseguir indirectament quina ha estat la situació de la música a Catalunya durant la segona meitat del segle XX. Així, juntament amb la inclusió de les lúcides opinions de Lluís Albert es constata la migrada existència de la música anomenada «clàssica». També la visió del músic es torna pessimista pel que fa al futur de la identitat nacional, i més per a un defensor de la tradició en els costums populars, com és el seu cas. És un panorama que certament no convida a l'eufòria, però que, per a bé o per a mal, constitueix la realitat dels nostres dies i del futur immediat, que sembla inexorable.

Albert Bosch Vilalta

Una Girona poc il·luminada

ALBERCH, Ramon; ANTÓN, Javier;
JIMÉNEZ, Montserrat; QUER, Josep.

**Girona a l'època
de la Il·lustració.**

Centre d'Estudis Històrics i Socials.
Girona, 2001. 256 pàgines.

No estic del tot segur que el segle XVIII gironí —i català— sigui un període poc freqüentat per la historiografia, afirmació que ha passat a ser una mena de figura retòrica en els estudis setcentistes. Si més no, si hi posem al costat buits més clamorosos, sense sortir de l'edat moderna. Perquè, ¿què sabem de la Girona cincentista? I de la siscentista? No gaire res, la veritat. Els autors del llibre que

tractem aquí ho saben millor que jo. En definitiva: el Setcents ja fa temps que rep una atenció continuada per part d'historiadors de disciplines varies, cosa que aplaudim.

El títol del volum pot resultar ambigu. Val a dir que un títol com «La Girona de la Il·lustració» o «La Girona il·lustrada» hauria estat una enganyifa. Si, d'una banda, el llibre aplega treballs que estudien aspectes parcials de la realitat global gironina del Setcents i, d'una altra, a cap no hi veiem brollar gaire «il·luminació», potser hauria estat més just dir-ne «Aspectes de la Girona del Setcents» o alguna altra denominació neutra per l'estil. He de confessar que els mots *il·lustració* o *il·luminisme* —nom que crec que s'hauria d'anar imposant per mer consens internacional—, aplicats a la realitat gironina setcentista, em fan un xic d'angúnia; i més ara, després d'haver llegit aquest llibre.

El volum és un aplec de tres treballs força diferents. Javier Antón tracta de «Morir a la Girona de la Il·lustració». Vista la inflació investigadora en aquesta temàtica, per un moment m'ha agafat un certa aprensio. Felicitment, Antón no ha engaltat el tema a remolc de l'enfocament convencional que infinits treballs dels darrers decennis s'entesten a seguir. De fet, analitza en profunditat el fenomen i els seus entorns en un sector molt concret i homogeni: els canonges de la Seu morts entre 1700 i 1815 (155 individus en total). Amb tot, les exposicions de l'estat de la qüestió i les conclusions que es